

ERICA JAMES

Kind van haar vader

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Katie Lavender geloofde op haar dertigste dat ze beter ingesteld was op het ontvangen van slecht nieuws dan de meeste mensen. Ze had een jaar eerder het overlijden van haar moeder te verwerken gehad en dat van haar vader drie jaar dáárvoor, en als gevolg daarvan was ze ervan overtuigd dat er maar weinig was wat iemand kon doen of zeggen waardoor ze van haar stuk zou raken.

Daarom had ze, toen ze op die warme vrijdagochtend in juni naar het kantoor van de producent werd geroepen, waar haar een afvloeiingspakket van lachwekkende proporties werd aangeboden en haar te verstaan werd gegeven dat ze de volgende week niet meer op het werk hoefde te verschijnen, alleen maar instemmend geknikt en de deur achter zich dichtgetrokken.

Terwijl ze afdroop naar haar bureau, was ze zich er intens van bewust dat niemand op de afdeling naar haar keek. Ze had nog nooit zo'n bedrijvigheid gezien terwijl haar collega's angstvallig haar blik meden. De voorgaande week had Stella Media Producties bol ge-

staan van geruchten dat er gesnoeid zou worden in het aantal arbeidsplaatsen en het zag ernaar uit dat Katie de eerste was die eruit vloog. Je kunt het ook van de zonnige kant bekijken, hield ze zichzelf voor, je kunt beter voor de troepen uit lopen dan een hersenloze volgeling zijn.

Haar mobieltje ging toen ze bij haar bureau aankwam. 'Ik krijg nu al een nieuwe baan aangeboden,' zei ze opgewekt terwijl Daz van achter zijn computer opkeek en haar een blik toewierp. Hij schonk haar een flauw, half-slachtig glimlachje dat naar haar idee iets van kameraadschappelijk medeleven moest voorstellen.

De stem in haar oor was die van een man. 'Spreek ik met Katie Lavender? Mevrouw Katie Lavender?'

'Inderdaad,' zei ze.

'Mijn naam is Howard Clifford van Tyler, Robinson en Clifford. Het spijt me dat ik gisteren niet aanwezig was om uw telefoontje te beantwoorden en ik hoop dat dit niet ongelegen komt, maar ik zal volgende week nauwelijks op kantoor zijn en ik wilde u per se spreken.'

Ze herinnerde zich de brief van de notaris

die in haar tas zat en die ze de vorige ochtend voor ze naar haar werk ging bij de post had aangetroffen. Ze had er bijna de hele dag aan moeten denken, vooral omdat ze nooit van Tyler, Robinson en Clifford had gehoord. De brief was heel duidelijk geweest: ze moest zo snel mogelijk contact opnemen met ene meneer Howard Clifford, zodat ze konden afspreken wanneer ze hem kon opzoeken in zijn kantoor in Fulham. ‘Geen probleem,’ zei ze, ‘waar wilt u me over spreken?’

‘Dat zeg ik liever niet door de telefoon. U kunt beter naar mijn kantoor komen. U bent vandaag zeker niet in de gelegenheid, hè?’

‘Over een uurtje heb ik lunchpauze. En aangezien ik zojuist mijn congé heb gekregen, zie ik geen reden waarom ik er niet een uitgebreide lunchpauze van zou maken.’ Daz’ hoofd schoot weer van achter zijn computer omhoog, om even snel weer te verdwijnen.

‘Het spijt me dat te horen, mevrouw Laverder,’ zei Howard Clifford. Zijn stem klonk onverwacht vriendelijk. Toen werd hij weer een en al zakelijkheid. ‘Dan zie ik u om één uur. U hebt het adres, hè?’

Omdat het onweer boven haar hoofd rommel-

de en er een metrostaking in volle gang was, riep Katie op de hoek van Portland Street een taxi aan en haalde haar mobieltje tevoorschijn om haar moeder te bellen.

Ze had de telefoon nog niet in haar hand of ze snakte naar adem en haar hart kneep samen. Er was een jaar verstreken en nog steeds vergat ze soms weleens dat mam dood was. Dat ze nooit meer met haar kon praten, dat ze nooit meer een moment als dit met haar kon delen. Ze voelde de tranen achter haar ogen prikken en kreeg het al te bekende paniekerige gespannen gevoel in haar keel, het gevoel dat ze geen adem kon halen. Ze legde haar hand op haar mond en concentreerde zich op haar ademhaling. Langzaam en rustig. Langzaam en rustig.

Toen ze zeker wist dat ze niet zou gaan huilen en zichzelf voor gek zou zetten tegenover de taxichauffeur, vroeg ze zich af wat mensen ervan zouden vinden als ze wisten dat de contactgegevens van haar moeder nog steeds in haar telefoon zaten. Zouden ze het een beetje raar vinden? Een beetje macaber? Ze had gedacht dat ze het nummer zou verwijderen zodra er een jaar verstreken was sinds het overlijden van haar moeder – een

symbolische daad om te bewijzen dat ze verdergegaan was en zich prima kon redden – maar ze had het niet gekund. Ze kon domweg geen afscheid nemen van die schakel met haar moeder. En de enige reden waarom ze de contactgegevens van haar vader niet meer had, was omdat ze het mobieltje dat ze indertijd had kwijtgeraakt was. Toen ze een nieuwe kocht had ze zichzelf gedwongen om zijn naam niet aan het adressenbestand toe te voegen. Ze had zich toen zó schuldig gevoeld.

Ze haalde lang en diep adem en belde haar beste vriendin, Tess.

‘Ontslágen!’ gilde Tess door de telefoon. ‘Dat bestaat niet! Hoe durven ze? Waar halen ze de gore moed vandaan? Wat zei Ian?’

‘Ik heb het hem nog niet verteld. Jij bent de eerste die het hoort.’

Het feit dat ze het eerder aan Tess vertelde dan aan Ian sprak boekdelen, maar als haar vriendin dacht wat Katie vermoedde dat ze dacht, dan was ze zo tactvol om niets te zeggen. Tess had onlangs enkele opmerkingen over Ian gemaakt die erop duiden dat ze hem niet geschikt voor Katie vond. En de opmerkingen kwamen aardig overeen met wat Katie zelf ook was gaan denken.

‘Zullen we ergens gaan lunchen?’ vroeg Tess.

‘Ik kan niet. Ik ben op weg naar een notaris.’

‘Hoezo? Je denkt er toch niet over om ze voor de rechter te slepen voor onrechtmatig ontslag of zo, hè?’

Katie vertelde over de brief.

‘Wat geheimzinnig,’ zei Tess. ‘Zou het iets te maken kunnen hebben met het testament van je moeder?’

‘Nee, dat denk ik eigenlijk niet. Mam had dezelfde notaris in Guildford als pap en bovendien is alles een paar maanden geleden afgerond.’

‘Nou, bel me straks even om alles te vertellen. En maak je geen zorgen over een nieuwe baan. Met jouw ervaring heb je zo weer iets anders.’

Katie beëindigde het gesprek en staarde uit het raampje van de taxi. Zou ze inderdaad zo weer iets anders hebben? Hoe dankbaar ze ook was voor het optimisme van haar vriendin, ze wist dat de banen momenteel niet voor het oprapen lagen voor mensen zoals zij.

Ze had tweeënhalf jaar voor Stella Media gewerkt. Na een paar jaar manusje-van-alles te

zijn geweest, was ze als productie-secretaresse bij het bedrijf gekomen en via de carrièreladder opgeklommen tot de duizelingwekkende hoogte van productiecoördinator. Haar werk draaide er voornamelijk om dat ze andere mensen eraan herinnerde wat, wanneer en hoe ze iets moesten doen. Het was moeilijk om precies aan te geven waar het allemaal fout was gegaan, maar fout gegaan was het.

Toen ze nog op school zat had ze ervan gedroomd mensenrechtenadvocaat te worden. Ze had zich voorgesteld dat ze de zwakkeren in de samenleving zou verdedigen, de wereld zou veranderen, een verschil zou maken. Maar toen haar cijfers te laag bleken om rechten te kunnen studeren, was ze op het idee gekomen om de wereld te veranderen via het medium televisie. Ze zou de manier waarop mensen dachten en zich gedroegen veranderen door een veel bekroonde documentairemaakster te worden. Ze zou zich bezighouden met grensverleggende projecten die ernstig en moedig waren en die een positieve levenshouding en integriteit uitstraalden. Met een diploma mediastudies in de hand begon ze met het vuur van een pas bekeerde zendeling aan haar kruistocht, om uiteindelijk slechts

terecht te komen bij een productiebedrijf dat aan de lopende band televisieprogramma's produceerde die hoge kijkcijfers haalden, maar haar het schaamrood op de kaken joegen. Hoe populair sommige ervan ook geweest waren, het waren niet bepaald de bekroonde programma's waarmee ze geassocieerd wilde worden. De grote successen van Stella Media waren *Mijn lelijke beste vriendin* en *Mijn dikke beste vriendin*, waarbij men ervan uitging dat zogenaamd beste vriendinnen degenen die hun het meest na stonden nomineerden om ingrijpende plastische chirurgie te ondergaan of zich bijna dood te laten hongeren. *Naast je schoenen lopen* had het ook redelijk goed gedaan – een quizprogramma dat draaide om deelnemers die vol leedvermaak vernederd en op hun nummer gezet werden. Het was in wezen sensatietelevisie, waarbij iedereen op reis was of zijn droom probeerde waar te maken. Nog één zo'n reis, nog één zo'n droom en Katie zou gillend gek worden.

Het was allemaal niet zo gelopen als ze gepland had, dacht ze vermoeid terwijl ze uit het raampje naar de donkere onweerslucht staarde. Vooral nu ze ontslagen was. Blijkbaar

kon Stella Media, nu de bron van creatieve ideeën drooggefallen was, het in de nabije toekomst wel zonder productiecoördinator stellen. Eerlijk gezegd konden ze volgens haar nog niet met hun ogen knippen als het niet in hun agenda stond.

Ze zou als kortetermijnoplossing waarschijnlijk wel een tijdelijke baan als productieassistentente kunnen krijgen, maar ze vroeg zich af of ze zich ertoe zou kunnen zetten, want ze besepte, nu ze zichzelf eenmaal toegestaan had het ondenkbare te denken, dat ze het zat was om achter programmamakers aan te hollen. Wat voor gevoel van voldoening en tevredenheid lag daarin?

Het kantoor van Tyler, Clifford en Robinson zat ingeklemd tussen een winkel met designmeubelen met een fonkelende kroonluchter in de etalage en een antiquariaat.

Katie had zich Howard Clifford voorgesteld als een man met kort, duifgrijs haar en een streepjespak en, voor het extra effect, een rood, zijden pochet in zijn borstzak, maar zo zag hij er helemaal niet uit. Ze schatte hem halverwege de veertig, hij had zandkleurig haar en er was geen streepjespak of zijden po-